

15 J

Van: [REDACTED] 4 J
Verzonden: vrijdag 20 oktober 2023 12:56
Aan: [REDACTED]
CC: [REDACTED] 4 J
Onderwerp: PERSVRAAG Uilenbos Leidsch Dagblad

Urgentie: Hoog

Dag [REDACTED] 19 J,

Eerdaags verschijnt er een artikel in het LD over de bewoners in het Uilenbos. Mijn collega uit Leiden heeft het artikel gekregen en wil op basis daarvan de reactie van gemeente en Leiden aanscherpen. Er ontstaat nu een veel te romantisch beeld van de situatie.

In deze mail vind je helemaal onderaan het artikel. Graag je reactie.

Reactie

'De gemeentes Katwijk en Leiden zien dit artikel als een erg eenzijdige en idyllische weergave van illegaal wonen op een terrein zonder voorzieningen. En volgens beide gemeentes is dit ook geen houdbare situatie. Deze bewoners negeren regels en leggen hun veiligheid, gezondheid en perspectieven op de waagschaal met deze manier van wonen.

Daarbij is ook de voorkeur om afstand te nemen van 'het systeem', zoals vermeld in het artikel, volgens de gemeentes Katwijk en Leiden geen keuze om te romantiseren. Dit draagt serieuze risico's met zich mee en kan tot gevolg hebben dat vangnetten die onze maatschappij biedt aan kwetsbare personen wegvallen.'

Dag!

Van: Persvoorlichting gemeente Leiden <persvoorlichting@leiden.nl>
Verzonden: vrijdag 20 oktober 2023 10:28
Aan: [REDACTED] 4 J <[\[REDACTED\]@leiden.nl](mailto:[REDACTED]@leiden.nl)>
Onderwerp: PERSVRAAG Uilenbos Leidsch Dagblad

Hi [REDACTED] 15 J

Ik had zojuist [REDACTED] 2 J van het Leidsch Dagblad aan de telefoon. Een tijd geleden heeft hij een verhaal geschreven over zwervers in het Uilenbos bij het Valkenburgsmeer. Hij meent jou erover gesproken te hebben (ik kan geen persvraag terugvinden in taken). Hij wil het artikel dit weekend publiceren en wil omdat het zo lang op de plank heeft gelegen toch even checken of er nog ontwikkelingen zijn op dit onderwerp. Hij heeft zijn concept artikel gedeeld zodat we weten waar het ook alweer over ging. Zie hieronder. Staan er zaken in die volgens ons niet meer kloppen?

Ooit huisden er tientallen uilen en andere beesten, nu ziet bewoner [REDACTED] 9 J (61) het Uilenbos en het Valkenburgse Meer erachter als de plek om aanwippende mensen en dieren rustig te krijgen. Zo nodig krijgen mensen een dak boven hun hoofd in het bos of op de aangrenzende parkeerplaatsen. Een camper, een vouwcaravan en een bouwkeet bieden daar immers zes slaapplekken.

„Ondertussen kunnen we dan rustig bekijken wat ze nodig hebben. Plekken als deze, aan de randen van steden en dorpen, zijn ideaal om mensen tijdelijk op te vangen - zonder al te veel regelgeving”, zegt de geboren Noordwijker die vorig jaar enkele weken in zijn auto leefde nadat hij zijn huis in Rijnsaterwoude was uitgezet. De ene nacht stond

hij met zijn hond en katten bij de Klinkenbergerplas, de andere nacht tussen de campers op de twee parkeerterreinen tussen Uilenbos en Valkenburgse Meer.

Het bosje, aanzienlijk gedecimeerd voor de aanleg van de Rijnlandroute oogde zo dichtbegroeid dat [redacted] er aanvankelijk geen voet binnenzette. Dat veranderde toen op zeker moment een bouwwerk in zicht kwam. Toen hij met twee bijlen het bos in dook, ontdekte hij een half open hok en dichtte hij dak en zijkanten met alles wat hij aan materialen kon vinden. Het kwam daarbij goed van pas dat hij jarenlang een dakdekkersbedrijfje had tot een schouder en een knie het begaven en hij met betaalbare diervoeding weekmarkten af ging zoals in Leiden, de stad waar hij jaren woonde.

En wat gebeurde er op het moment dat hij de laatste spijker in de hut timmerde? Een surfer die hij niet kende bracht een matras. „Op het juiste moment vallen dingen samen”, noemt [redacted] dat. „En dan ga je een bestaan opbouwen.” Zo voelde hij dat hij in Uilenbos en Valkenburgse Meer rust kon vinden. Rust die hij door het faillissement van zijn diervoedingszaak, een echtscheiding en het verlies van zijn woning nu juist kwijt was geraakt. Wat het nog mooier maakte: hij merkte dat ook anderen ‘rustig worden als ze hier komen’.

„Het is een tijd waarin veel verdeeldheid wordt gecreëerd”, valt hem op. „Alles en iedereen valt maar over elkaar heen.” En dus komt het er volgens hem op aan dat mensen hun verantwoordelijkheid nemen [redacted] doet dat onder meer door mensen die gestrand zijn en bijvoorbeeld in een voertuig wonen een slaapplek te bieden. Ook heeft hij chillplekken in de aanbieding, zoals voor ‘hele goede jongens die keihard werken in de zorg, maar overal worden gecontroleerd omdat ze van allochtone afkomst zijn’.

‘Kinderen met labeltjes’ krijgt hij eveneens rustig, onder meer door hutjes met ze te gaan timmeren, het Uilenbos in te trekken of te gaan suppen op het meer. „Soms ook gaan gezinnen suppen en geven ze de plank weer door aan andere gezinnen. Niet iedereen kan zich zoiets permitteren.”

Voor hulp of uitleen vraagt hij geen cent. En hij ziet het als iets vanzelfsprekends dat mensen zich veilig en begrepen voelen, ook wanneer ze met een eigen camper op een van de twee parkeerterreinen staan. Maar als mensen wat willen terugdoen, zegt hij geen ‘nee’. Hij mag dan vol plannen zitten, middelen om ze te realiseren heeft hij niet. Vaste inkomsten ontbreken immers; een uitkering heeft hij naar eigen zeggen alleen gehad nadat zijn zaak in diervoeding in 2017 failliet ging. Om zo snel mogelijk weer zijn eigen geld te kunnen verdienen, haalde hij toen ijlings zijn vrachtwagenrijbewijs en bestuurde hij een betonwagen tot hij ‘onterecht ontslagen werd’.

Nu hij het idee heeft in niemandsland te wonen – ‘niemand kan een eigendomsbewijs of notariële akte tonen van het Uilenbos’ – vindt hij het alleen maar mooi dat hij niet langer in ‘hét systeem’ zit. Want, zo benadrukt hij, in ‘het systeem’ moet de mens van alles en wordt-ie alleen maar gezien als verdienmodel - ook wanneer-ie in de problemen zit. Het zou ook verklaren dat hij zijn achternaam heeft losgelaten. Die ziet hij als deel van het systeem.

Parallele systemen en werelden, dáár gelooft [redacted] in. Werelden waar mensen wat doen voor elkaar. Waar je niets hoeft te hebben, maar toch alles kunt krijgen wat je nodig hebt. Zo kookt een oma van iets verderop vijf keer per week voor [redacted] nds hij haar kleinkinderen liet suppen op het meer. „Ook nemen zij en anderen wel eens hun beestjes mee als die onrustig zijn. En die neem ik dan bij me.”

Vraag hem waarom hij ze rustig weet te krijgen en [redacted] zegt dingen als: „Met je energie kun je veel meer dan je denkt.” En: „Toen ik in de diervoeding zat, noemden sommigen mensen me de hondenfluisteraar. Ik begrijp het gedrag van honden nu eenmaal, heb ook zelf altijd hele moeilijke viervoeters gehad.”

„Ach, je probeert er te zijn voor anderen. Je bent er hier toch. En als mensen in de gaten hebben wat je hier doet en vragen of ze hier iets neer mogen zetten, wie ben ik dan om te zeggen dat het niet mag? Het is een openbare parkeerplaats.”

Rond zijn auto staan inmiddels een camper ‘waar de koppeling het niet van doet’, een vouwwagen, een uit twee kamers bestaande, waterdichte keet en stapels bouw materiaal. Zodra het bos in de ruststand gaat – ‘er vliegt en fladdert nu nog van alles rond’ – wil hij de keet een mooi plekje geven naast de hut waarmee voor hem alles begon en een caravan met voortent die uiteindelijk volgde. Met sloophout, dat hij eveneens heeft gekregen, wil hij de keet laten wegvallen in de omgeving. En met pallets hoopt hij het zaakje van een uitkijktoren te voorzien, met uitzicht over het meer: „En misschien kunnen mensen die als dagbesteding papier komen prikken op en rond de parkeerplaats, het zaakje komen beschilderen. Dat is creatiever dan dat prikken.”

Naar eigen zeggen heeft [redacted] de mooiste huizen gehad in zijn leven: „Maar ik zat altijd buiten. Het eerste wat ik zo’n huis deed was een buitendingetje maken met een houtkacheltje en een zeiltje.” Dat hij na zijn echtscheiding

een huis kreeg, had van hem ook niet gehoeven: „Liever had ik een camper gehad. Dat had een hoop geld gescheeld.”

Toen hij neerstreek in het inmiddels uilloze Uilenbos waar nog wel een grote raaf woonde, maakte hij passanten via een groot bord duidelijk wat hij daar deed en wilde gaan doen. Van het opruimen van het bos tot het van het net af leven – ‘off grid’ in het Engels. Wie inging op zijn uitnodiging om dat leven even te proeven in het Uilenbos, hoorde [9 J] vertellen dat een mens zonder elektra kan. „Je kunt op gasflessen koken en ook met een houtvuurtje kun je van alles doen.”

Toch zint hij, nu hij een buitenkeuken met koelkast heeft gekregen, op de plaatsing van zonnepanelen tussen bos en het aangrenzende bedrijf voor autodemontage. Verder wil hij een pomp laten aansluiten op de waterbron die het bos rijk blijkt. „Als dat allemaal gelukt is, zou ik niet weten waarom ik ooit nog een huis in zou moeten.”

De aanleg van moes- en pluktuinen passen eveneens in [9 J] streven om zelfvoorzienend te zijn in het gebied dat in zijn ogen een metamorfose heeft ondergaan sinds zijn komst: „Het was hier een groot probleemgebied en een puinbak. Nu is het rustig en opgeruimd.” Wel baalt hij er van dat toen hij een jacuzzi, stapels glaswerk en nog wat troep uit het bos viste, dat niet werd opgehaald. „Want ja, het bos ligt in de gemeente Leiden, de parkeerplaats in de gemeente Katwijk. De afzettingen die herinneren aan de tijd dat [19 J] verschillende dieren in het bos hield, laat ik ook nog maar even zitten.”

Hoewel de snelweg nabij is, valt gasten op dat je amper autogeluiden hoort. „Doordat je hier in de natuur zit, herpakken mensen zichzelf. En door te kijken naar wat je wel hebt en niet wat je niét hebt, kun je weer een stukje bestaan opbouwen.” Het is daarbij volgens [9 J] wel van belang dat mensen niet worden opgejaagd: „Want dat gebeurt al genoeg.”

Neem een man die een tijdje in een park in Katwijk gezeten, daar erg verward deed en boetes kreeg: „Nadat hij zijn tentje had neergezet in het Uilenbos, begon hij met zijn handen dingen te maken van natuurlijke materialen. Maar naarmate de zomer vorderde en hij hier opgejaagd en onder druk werd gezet, heeft hij kinderen bedreigd en andere rare dingen gedaan.”

Inmiddels zit de man elders in het land en viel het plan in duigen dat hij, met zijn mbo-diploma elektrotechniek, zou gaan samenwerken met de derde bewoner van het bos. [9 J] „Die monteert zonnepanelen, maar is zijn rijbewijs kwijtgeraakt. En ik zag helemaal voor me hoe de lamme de blinde helpt. Waar anderen vooral problemen zien, denk ik graag in oplossingen.”

Als het aan [9 J] ligt, krijgt iemand altijd een tweede kans: „Want personen blijven niet dezelfde. Ze kunnen iets met die les gedaan hebben. En wanneer ze dat niet hebben gedaan, hebben ze opnieuw die spiegel.”

Niet iedereen lijkt er zo naar te kijken. Zo heeft hij de indruk dat door het gedoe het gebied - ‘waar in de ogen van veel mensen juist iets moois is neergezet’ - in een kwaad daglicht is gesteld. De afgelopen tijd zijn ook verschillende brieven gebracht door handhavers. Brieven die [9 J] weigert te openen. „Want”, zo redeneert hij, „ik identificeer me niet met de naam die erop staat.”

EVENTUEEL DEZE EN KOMENDE ALINEA SCHRAPPEN Verder onderstreept hij dat je het gedrag van anderen ‘niet in de hand hebt’: „Als ze de geboden kansen niet grijpen en er een zootje van maken, is het hun pakkie-an. Ik heb de man in kwestie ook niet zelf uitgenodigd om hier te komen wonen.”

Volgens hem zit De Brug, de Katwijkse instelling voor verslavingszorg en geestelijke gezondheidszorg, daarachter. Een woordvoerder van de instelling ontkent dat overigens: „Onze bemoeienis met [9 J] beperkt zich tot een bezoekje af en toe. Daarin vragen we hoe het met het gaat en bieden we hem een maaltijd aan.”

Een ontruiming dreigt in het Uilenbos. Het bos bij het Valkenburgse Meer heeft niet de bestemming wonen. En omdat het voor bewoning ook niet de geschikte voorzieningen heeft, kan een verblijf daar (brand)gevaarlijk zijn en zorgen voor vervuiling.

Dat meldt een woordvoerder van het Rijksvastgoedbedrijf. Anders dan bewoner [9 J] stelt zou het bos geen niemandsland zijn: „Het is eigendom van het Rijk en iemand zonder vaste woonplaats heeft het zonder toestemming in gebruik genomen. Mondeling en schriftelijk is hem meermaals verzocht om te vertrekken. Omdat hij daar geen gehoor aan geeft, zullen wij over moeten gaan tot een ontruimingsprocedure. Ook dit is aan de dakloze man medegedeeld.”

De bos ligt in de gemeente Leiden. En die gemeente heeft het Rijk ook gevraagd om de illegale bewoning – door Leiden betiteld als overtreding – te beëindigen.

„ [redacted] woont op het grondgebied van de gemeente Leiden, maar laat spullen achter op Katwijks grondgebied”, meldt een woordvoerder van de buurgemeente. „Op het moment dat daar allerlei materialen worden achtergelaten, vinden wij dat het verloedert. Daar handhaven wij op.”

„Het Valkenburgse meer is een plek om te recreëren en ontspannen. De gemeente Katwijk wil deze locatie veilig en schoon houden. Ook `s avonds moeten bezoekers daar veilig kunnen wandelen en geen last hebben van rondslingerende spullen.”

Groeten,

[redacted] 15 J
Gemeente Leiden
Communicatie medewerker
Newsroom
Bestuur en Communicatie

[redacted] 5 J

Toelichting grondslagen

In dit document kunt u secties vinden die onleesbaar zijn gemaakt. Deze informatie is achterwege gelaten op basis van de Wet open overheid (Woo). De letter die hierbij is vermeld correspondeert met de bijbehorende grondslag in onderstaand overzicht.

J Art. 5.1 lid 2 sub e

Het belang van de openbaarmaking van deze informatie weegt niet op tegen het belang van de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer van betrokkenen

Toelichting rollen

In dit document kunt u secties vinden die onleesbaar zijn gemaakt. Bij deze vlakken is in sommige gevallen ingevuld welke rol wordt vervuld door het betreffende gegeven. Het cijfer dat hierbij is vermeld correspondeert met de bijbehorende rol in onderstaand overzicht.

2 Verzoeker

4 Mailadres

5 Telefoonnummer

9 Bezwaarde

15 Medewerker gemeente

19 Functie